

teigest wäest ennast lahti tehha. Selle karru
lihaga toidsid nemmad ennast mitto nädda-
lad, ja nemmad leidsid setda ni h'a kui härja
lihha ollewad. Temma sure willose nahhaga
kattesid nemmad ennast weel parreminne külma
wasto. Nemmad wörsid selle ellaja soned, ja
teggid omma kuseurest ühhe Ammo. Et
nemmad ka ennesele noled peaksid saama, ta-
gusid nemmad nelli naclad, ihksid neid terra-
waks, ja siddusid neid karru-soontega kuse kupa-
pikeste etia, ja pannid sulled nende teise etia.

Nüüd olli neil nou käes, walge karrude
wasto panna, pöddre ja rebbasid tappa, ja
omma näga waigistada. Janno kustutodu ep
olnud neil muud kui wet, mis nemmad siin
ja seal kalsude sees leidsid, ja kui külmi tedda
olli kinni jäetanud, siis sullotasid nemmad
lund omma padda sees, et neil piddi jua ollema.

Meie sare mehhed pannid ühhel päwal
wägga immels, kolme päikesid ferroga te-
was nähha, ja kolm wikketared, mis nende
päikeste kohhal seisid. Nemmad ei teadnud
mitte, mis se peaks ollema. Agga se tulleb

sest, kui need paksud tossud tule sees külma-
wad, kenne läbbi päikesse walquesed ei woi
mitte tungida, waid nende wasto taggasi kat-
gawad. Sest tulli nüüd, et nemmad nende kül-
manud tossude sees päikesse kujo otse kui peeglis
näggid. Wahhete wahhel juhtub se ka meije
kohhal, et meie päwal kaks ehk kolm päikes ed, ja
ösel ni paljo kuud näme, mis kõrwa-päikesiefs ja
kõrwa kudeks, ehk liigpäikesiefs ja liigkudeks
nimmetakse. Et nüüd päike ennam ei touenud
ja lõpm-tes widdewik olli, siis l. naesid meije
willetfad saremehed Sarbokki (kerbutusse.)
haukuse sisse, mis seal pehhia maal wägga
hirmus on. Sessinnane röbbi tunnukse sest, et
werri hakkab mädanema, is eärants ham-
maste lihha; kes selle haukuse sisse longeb on
wägga nõrk ning keik temma ihho rommo löp-
peb ärra. Se nozem Matros tulleras õnne
perrast manned abbinouud ennese wete: ta fi-
tis omma seltsi mee-tele, et nemmad paljo
peaksid kõndima ja jookma, kui hirmus ka
se külmi peak ollema; siis ütles ta, peame
meije rohkeste jedda lassika, rohke söma, mis